

ΑΠΟ ΤΑ ΣΚΟΤΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

ΜΑΓΟΙ ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΟΜΑΝΕΙΣ

Μαγεία, μαγανεία, γοητεία, εξορκισμοί, νεκρομαντεία κλπ. — Άνθρωποι που έχουν το διάβολο μέσα τους. — Μοναστήρια δλόκληρα με δαιμονισμένους.— Πώς ετιμωρούντο οι μάγοι.—Τι βγήκε από το στόμα ενός δαιμονισμένου.— Τά έργια των Σαββάτων.—Οι σκόνες του θανάτου.— Η καταδίκη του ηγούμενου και της μαγείρισσας.— Δαιμονομανείς στα 1857 ! κλπ.

ΑΓΕΙΑ, βασκανία, γοητεία, εξορκισμοί... να μερικές λέξεις που δεν είνε της εποχής μας και που ξαφνιάζεται κανείς ακούγοντας ότι υπάρχουν ακόμα άνθρωποι που πιστεύουν σ' όλ' αυτά. "Ός το τέλος του ΧVΙΙ αιώνος, γεγονότα μαγείας και μαγανείας, γοητειών και εξορκισμών, βασκανιών και νεκρομαντειών, αναφέρονται πάμπολλα στα χρονικά της Δυτικής Ευρώπης.

Οι κληρικοί δεν έπαυαν ούτε στιγμή να εξορκίζουν κάθε είδους δυστυχισμένους δαιμονισμένους που έλεγαν—και το πίστευαν— ότι είχε μπει το δαιμόνιο μέσα τους· επίσης τα δικαστήρια καταδικάζαν αδιάκοπα τους μάγους και παντού φωτιές άναβαν για να τους καίνε.

Το έγκλημα της μαγείας ήταν από τα οπουδαιότερα. Μια διαταγή ύπογεγραμμένη από τον Κάρολο τον VΙΙΙ, το 1490, απαριθμεί τέλεια τους διαφόρους τρόπους του εγκλήματος αυτού. Διατάζει να τιμωρούνται αδοσιπρά όλοι οι γοητές, οι μάγοι, οι επικαλούμενοι τα κακά πνεύματα, οι νεκρομάντεις και όσοι άλλοι έχουν νησθεί στα κακά αυτά επαγγέλματα, έπισοίτηες ή σωματεία, που απαγορεύονται κι' αποδοκιμάζονται από την Άγία Μπρέγα μας την Έκκλησία». Αυτή η διαταγή δεν εστρέφετο μονάχα εναντίον των μάγων· απαιτούσε ακόμα όπως κ' εκείνοι που πληγαίναν γυρεύοντας να μάθουν την τύχη τους από τους μάγους με διάφορες πράξεις μαγείας τιμωρούνται το ίδιο.

Η τιμωρία της μαγείας, της μαγανείας και της γοητείας ήταν ο θάνατος. Οι καταδικαζόμενοι κρεμόντουσαν πρώτα κι' ύστερα, αφού πέθαιναν, καγρόντουσαν. "Όταν όμως το έγκλημα της μαγείας παρουσίαζε ειδικές περιπτώσεις καταδικαζόντουσαν να καούν ζωντανοί. "Όταν όμως η μαγεία είχε γίνει αίτια θανάτου τρίτου προσώπου, ο μάγος καταδικαζόταν εις θάνατον με βασανιστήρια τα όποια γινόντουσαν με μια προωμένη τα-νάτεια. Οι μάντεις, οι προγνώστει και οι χαρτομάντεις, ετιμωρούντο στην ποινή του μαστιγώματος και της εξορίας.

Όμοιο δλόκληροι δεν θάφθαναν αν αναφέραμε εδώ όλα τα εγκλήματα μαγείας που περιέχονται στα δικαστικά χρονικά του παρελθόντος. Θ' αναφέρουμε μερικά μόνο για να δώσουμε στους αναγνώστες μας μια ιδέα πόσο εξαιρετικά εύκολοι ποιοι ήταν οι άνθρωποι τότε και τί τρομερές τιμωρίες απειλούσαν τους μάγους.

Ο ΧVΙΙ αιώνας, εποχή τόσο μεγάλη για την αναγέννηση των τεχνών, των γραμμάτων και της φιλοσοφίας, είδε—τι μοναδική αντίθεση— να δριγιάζει κατά την περιόδο του η μαγεία. Οι άνθρωποι έπιστεύαν τότε σ' αυτή τυφλά.

Τα πιο διακεκριμένα πνεύματα της εποχής, έπιστεύαν στους μάγους, όπως κι' ο όχλος· ο Ιωάννης Μπροντέν, γάλλος έπονοργός σοφός οικονομολόγος, πνεύμα φωτισμένο, έγραψε δλόκληρο βιβλίο επί της δαιμονομανίας—ένα βιβλίο γεμάτο από δλόκοτες λεπιοθήσεις, από άπιαστα γεγονότα, που, διαβάζοντάς το, αναρωτιέται κανείς αν το έγραψε ένας τέτοιος άνθρωπος και σέ τέτοια εποχή. Ούτε και για τους πιο απολίτιστους αιώνες δε θα φανταζόταν κανείς τέτοια πράγματα. Και το γεγονός ότι ένας άνθρωπος σαν τον Μπροντέν αναφέρει με δλη του τη σοβαρότητα τέτοια παραμύθια δείχνει καθαρά πόσο βαθειά ήταν ριζωμένη η πίστη στη μαγεία την εποχή εκείνη και ποίες προσαβήσεις χρεώστηκαν για να ξεριζωθώθει.

Ο Μπροντέν διηγείται με δλη του τη σοβαρότητα ότι ο δηπρέτης ενός ευγενούς, συνάντησε κάποτε στο δρόμο μια γυναίκα η όποια τον φόνσηξε στο πρόσωπο κι' από τότε επί δεκατέσσερα δλόκληρα χρόνια ένοιωθε σ' δλο το κορμί του φριχτούς πόνο! Κάποιος τότε φαντάστηκε ότι ο διάβολος δε μπορεί νάνα άδοχτος μ' αυτή την άρρωστικη και ύπόδειξε στους οικείους του άρρώστον να άρχίσουν να προσεύχονται στο πλευρό του. "Άμέσως τότε από το στόμα του—βγήκαν μεταξύ άλλων βρωμερότητων, πέτρες, κομβρία κλωστές, χαρπίτες, μύ ψεύτικη περσούκα, και ένα φτερό από παγώνι! "Η μάγισσα που είχε χάσει

στην κοιλιά αυτού του δυστυχισμένου δλόκληρο αυτό το φιλικατζίδικο δεν ανακαλύφθηκε κ' έτσι γλύτωσε τη φωτιά.

Στη Νάντιν μια γυναίκα κατηγορείτο ότι είχε ενεργήσει με διαφόρους εξορκισμούς να μη' ένα δαιμόνιο στην κοιλιά μιας γειτονίσσης της. "Ενόμιζαν την έποχή εκείνη, ότι ο ίδιος μάγος που έβαλε το δαιμόνιο στην κοιλιά ενός ανθρώπου, μπορούσε και να το βγάλει, άγγιζοντας επάνω του. Στην περίπτωση όμως αυτή το δαιμόνιο θα έμπαινε στην κοιλιά του ίδιου του μάγου. Οι δικαστές διάταξαν λοιπόν τότε τη μάγισσα ν' άγγιξει το θύμα της. Αυτή η γυναίκα της όποιας η φαντασία ήταν χωρίς άλλο πολύ εξεθισμένη άνηθήκε επίμονα να το κάνει αυτό. Την εξαναγκάσαν τότε διά της βίας. "Εκείνη φοβήθηκε κι' εφώναξε :— "Είμαι χαμένη !

"Άμέσως δε έπεσε κάτω νεκρή ! "Όστόσο η δίκη της εξακολούθησε και μετά τον θάνατό της και το πτώμα της έκάνκε !

Στο Λός, κάποιος εοργάτης άντελήφθη, ότι η γυναίκα του άπουσίαζε κάθε νύχτα από το σπίτι και θέλπε να δει που πηγαίνει. Την παραφύλαξε και την είδε πριν φύγει ν' δλείψη όλο της το κορμί με ζύγκι. "Όταν κατάγγειλε το γεγονός αυτό, που έθεωρείτο ως ένας τρόπος για να μπει κανείς στας συννεδριάσεις των μάγων, η γυναίκα του συνελήφθη, καταδικάσθηκε και κάπκε.

"Επί Καρόλου ΙΧ, έπληρχε, διηγείται ο Μπροντέν, ένας περιφημος μάγος όνομαζόμενος... "Τρεις Σκάλες» που είχε καταδικασθεί εις θάνατον και στον όποιο ο βασιλεύς έδωσε χάρη. Μια μέρα, μετά το δείπνο, ο βασιλεύς διάταξε να του φέρουν το μάγο. Τότε εκείνος, για να διασκεδάσει τη βασιλική συντροφια περίγραψε τα έργια των μάγων στας συγκεντρώσεις των (τ α Σ α β β α τ α των), τους χορούς που γινόντουσαν σ' αυτά, τις θυσίες στο Σατανά, τις άκολασίες με τους διαβόλους που είχαν πρόσωπα ανθρώπων και γυναικών και πως ο καθένας έπαιγνε από αυτούς διάφορες σκόνες με τις όποιες έκανε να πεθάνουν άνθρωποι, να φορουν ζωα και τα φυτά να μαραινούνται !...

"Όπως ήταν φυσικό η βασιλική συντροφια δεν πίστεψε στα λόγια του μάγου.

Τότε ο περιφημος ναύαρχος Κολλιν που βρισκόταν στη συντροφια, διηγήθηκε πως πρό δλίγων ημερών είχαν συλλάβει στο Ποατού κάποιον που κατηγορείτο πως είχε ενεργήσει να πεθάνουν δυο ευγενείς. Ανακρινόμενος ο νέος όμολόγησε ότι ήταν ύπρητης των ευγενών και επειδή τους είδε να ριχνουν μια σκόνη στα ζένα σπία και στα ζένα χωράγια προφεροντας τη λέξη «κατάρα» πήρε κι' αυτούς τότε κρυφά από την ίδια τη σκόνη και την έριξε στα κρεβάτια τους. "Ετσι την άλλη μέρα βρέθηκαν κ' οι δυο νεκροί, ψουσκωμένοι και κατάμαυροι.

Οι δικαστές αφού άκουσαν όλα αυτά δθώσαν το νέο, πιστεύοντας ότι διά της πράξεως του εζάντωση τους δυο ευγενείς μάγους !

"Υπήρχε μάλιστα περίοδος του ΧVΙΙ αιώνος κατά την όποια η δαιμονοπληξία είχε ένοκηψει σαν επιδημία σ' ένα πλήθος μοναστήρια· ο διάβολος, καθώς φαίνεται, είχε όρκοσει να τρελλάνει όλους τους καλογέρους και τις καλογριές, οι όποιοι βεβαίως ναν ότι τον ήσθάνοντο στην κοιλιά τους ! !

Το 1609, στο μοναστήρι των Οθροουλιτών του Αίζ, το 1613 στο μοναστήρι των Βριζιτινών της Αίλλης, το 1632 στο μοναστήρι των Οθροουλιτών του Λουντέν η επιδημία αυτή έκαμε θραύσι.

Στο μοναστήρι μάλιστα του Λουντέν κατεδικάσθηκε σέ θάνατο ο ηγούμενος Οθέρβανος Γκραντίε κατηγορούμενος ότι εισόγαγε τον διάβολον εις τας κοιλίας των καλογηρών !

Σε κάποιο άλλο πάλι μοναστήρι, δεν ήταν πειά ο ηγούμενος, αλλά η μαγείρισσα που έπεσε θύμα της τρελλής αυτής δαιμονομανίας. Οι καλόγριες φαντάσθηκαν να είχε μπει ο διάβολος μέσα τους και πήγαν και είδαν ένα μάντιν ο όποιος τις έπεισε

Μια σκηνή των Σαββάτων : "Ο Άγιος Άντόνιος ο Μέγας μάχεται εναντίον των διαβολικών γοητειών ενός μάγου. (Γκραβούρα του Μπρεζέ, λέ Βις, του 16ου αιώνος)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

‘Ο πεθερός του Αυτοκράτορος και ο χρυσοχόος

‘Ο πρό 45 ετών περίπου άποθανών δούξ Μαξιμιλιανός της Βαυαρίας, πατήρ της τέως αυτοκρατειρας της Αυστρίας, διεκρίνετο γιά την άπλότητά του και την καλοσύνη του.

Έτυχε κάποτε να ταξειδεύη άπ’ τόν Μόναχο στη Βιέννη μέσα σε μία κοινή σιδηροδρομική άμαξα πρώτης θέσεως. Συνταξιδεύει δέ μαζί του και κάποιος ταξειδιώτης, ό οποίος μη γνωρίζοντας τόν δούκα άρχισε μαζί του αδιάκριτο κουβεντολόι :

- Πηγαίνετε στη Βιέννην, κύριε ; τόν ρώτησε.
- Μάλιστα, απήντησεν ό δούξ.
- Κι’ εγώ, εκεί πάω και δέ βλέπω την ώρα να φτάσω. Έχω πολύ καιρό να δώ τά παιδιά μου.
- Αυτό θα πη πως είσθε καλός πατέρας, έλεεν ό δούξ.
- Άχ ναί, κύριε... ‘Η εργασίες ύμους μ’ αναγκάζουν να λείπω άπό τό σπίτι συχνά. Είμαι, βλέπετε, χρυσοχόος...

Και ό φλύαρος ταξειδιώτης διηγήθηκε όλα τά οικογενειακά του τόν δούκα, ό όποιος τόν άκουγε με την γνωστή του καλοσύνη.

- Τέλος ό χρυσοχόος ρώτησε τόν δούκα :
- Και σεις έχετε οίκογένεια στη Βιέννην ;
 - Μιά κόρη, απάντησε ό δούξ.
 - Παντρεμένη ;
 - Ναί.
 - Καλά ;
 - Άρκετά καλά.
 - Τι επάγγελμα κάνει ό άντρας της ;
 - Είνε... αυτοκράτορ !
 - Άστειεύσθε ;...

Επείσθηκε όμως ότι ό άγνωστος συνταξειδιώτης του δέν άστειευόταν όταν τόν είδε στο σταθμό της Βιέννης να πέφτη στην άγκαλιά της κόρης του και τού αυτοκράτορος συζύγου της...

Άκόμα όμως πειό μεγάλη ήταν ή έκπληξή του όταν την άλλη ήμέρα προσελήθη σ’ άνάκτορα και έλαβε διάφορες παραγγελίας κοσμημάτων άπό τόν αυτοκράτορα, παρόντος και τού άγαθωτάτου αυτού πενθερού, με τόν όποιον κουβεντολογούσε την προηγουμένη στο τραίνο...

δει ή μαγειρισά τους τις είχε μαγέψει με τά φαγιά της. Με διάφορα βασανιστήρια ή δυστυχιομένη αυτή γυναίκα αναγκάστηκε να όμολογήσει ότι αυτή είχαν ή αιτία τού κακού. Καταδικάστηκε δέ να καεί ζωντανή μαζί με την κόρη της. Τη στιγμή που την έβραζαν στή φωτιά, εξήγησε με ποιά τρόπο είχε δ α ι μ ο ν ί σ ε ι δόλοκληρο τόν μοναστήρη. Είχε προφέρει άπλώως μερικές κατάρες καθώς έφτιανε τό φαί.

‘Ως τόσο με την εξέλιξη των φώτων τού πολιτισμού, άξιοσημείωτες μεταβολές έγιναν στή νομοθεσία που τιμωρούσε τούς μάγους. Στή βουλή των Παρισίων, κατά τό τέλη τού ΧVΙΙ αιώ-νος εφηγοήθη νόμος διά τόν όποιον δέν έτιμωρείτο ή μαγεία, αλλά ό συντέλεις της έφόσον θα ήσαν κακές. Έτσι ένας άνθρωπος που θα κατηγορείτο γιά μαγεία της οποίας τ’ άποτελέσματα δέν έκαναν κακό σε κανένα, δέν έτιμωρείτο. Άπό τότε οι περιπτώσεις της δαιμονομανίας άρχισαν να σπανίζουν. ‘Ελάχιστες εξεδιπλώθησαν στών 17ον αιώνα.

Άλλά ποιός θα τό πίστευε ότι στό ΧΙΧ αιώνα, χθές δηλαδή άκόμη, θα παρουσιαζόταν μία νέα έπιδημία δαιμονομανίας ; ‘Ενέσκηπεν άπτη στό Μόρζεν της Σαβοΐας τά 1857 ος έξηνιατέο-σες γυναίκες της πόλεως θρησκόκλητες. ‘Η έκκλησία της ένο-ρίας τους γίννε θέατρο σκηνών τρομερών. ‘Ολες αυτές οι δυ-στυχιωμένες που νόμιζαν ότι είχε μπει ό δαίμονας μέσα τους, σφραζιζαν και σουρνόντουσαν στό έδαφος. Τότε φρενολόγοι για-τροί παρουσιόσθηκαν επί σκηνής. Οι δαιμονιομένες άπομονώ-θηκαν, μέσα στή φρενοκομεία, άφού πέρασαν πρώτα άπό τό άπα-ράϊκτον σιτάς. Έπειτα τις ξανάστειλαν στά σπίτια τους έντε-λώς ήσυχες. ‘Ο διάβολος καθώς φαίνεται, συχναίνεται τό κρυσ νερό και τή μοναξιά.

Μά ποιός μπορεί να πει μ’ όλα ταύτα ότι αυτές οι δεισιδαι-μονίες—όσο άνόητες κι’ άν είναι—θα λείψουν ποτέ χάρις στήν έπιστήμη, τόν πολιτισμό και τή λογική ; Πρό όλίγων ημερών λιθοβολήθηκε στήν Γαλλία ένας παπας κατηγορούμενος ότι έμπαζε τό διάβολο στήν κοιλιά των ένοργιών του. ‘Η δεισι-δαμονία έχει τις ρίζες της μέσ’ στήν καρδιά τού ανθρώπου», έλεε ό Βενιαμίν Κονστάν. Να γιατί είναι τόσο δύσκολο να ξερ-ριζωθή.

Μετάφρασις

ΝΕΟΛΑΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΑΡΑ ΣΕΒΔΑΛΗΣ

— Ποιός είδε νέον σεβδαλή, καρδιών ποιός είδε κλέφτη, να έξυπνή με τό άχ και με τό βάχ να πέφτη ; ώσάν τό γιόν ν’ αναλή, σάν τό κερί να σβήνη και μοναχός τό ντέρι του να μικροκαταπίνη ;

— ‘Εγώ τόν είδα, κ’ εις έμ’ έφάνη ό καυμένος ώσάν δερβίσης σκυθρωπός, σάν μπεκτασής θλιμμένος. Γιά μία σκληρή Γενι-ντουιά ποδάνα τά δυό τό μάτια, καρά σεβδάς τόν έπιασε και θα γενή κομμάτια.

‘Οπότεν τά μεσάνυχτα άργολαούν οι κοΐκοι, πηγαίνει και της τραγουδι με νάι και με μουζούκι.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδ’ καλέμ’ οϋλεμ’ά τό ντέρι μου δέν γράφει για σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Είνε τό άσπρο στήθος σου ταξέδικο καϊμάκι, τούτ’ Αιτάν-Ίσάρ χαλβάς τό κάθε σου γεράκι,

μουχαλεμπή και γκουλ’ ασμελετ’ ό άναστειγαμός σου, και τού Χατζή Μπεκήρ λουκούμ’ ό τρυφερός λαϊμός σου.

‘Ο κάθε λόγος σου γλυκός σάν σεβνιά άφράτο, και σάν ζεστός σαρά’λουκμάς με μέλι μουσδάτο.

Κ’ εις’ ό σεβδάς μου δυνατός, που να γραφή δέ φτάνει κι’ άν γίνη ό σφραγός χαρτί κ’ ή θάλασσα μελάνη.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδ’ καλέμ’ οϋλεμ’ά τό ντέρι μου δέν γράφει για σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Τι αγοράζεις κάρβουνα και ψηριές τό φαγι σου, γιαγκίνι έχω στήν καρδιά που άναφες άτή σου, άντίκρυ μου τόν τετζερέ με τό φαγι σου στήσε.

και λάδι στό γιαγκίνι μου με τή ματιά σου χύσε.

Κ’ εις τόν σόν ένα άχ έντερ τό στόμα μου αναδώση, και τό φαγι σου θα ψηρή κι’ ό τετζερέθ θα λυώση.

‘Αμάν κουζούμ, άμάν γιαβρούμ ! κάνε χανοΐμ ινσάφι !

μηνδ’ καλέμ’ οϋλεμ’ά τό ντέρι μου δέν γράφει για σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

‘Εσ’ είσαι τό χρυσό ούρι ! και διά σε ντουιντού μου, ή ντιπ θα χύσω ή θαρωό τό ρεμπελο τό ρού μου.

Κ’ εις τό Τζεννέτ, σόνος πρόποδας τού πιαφένου δρους, θε να περσώ μετ’ σου στιγμάς άγγελόσφορος.

‘Ο βουτυρόσος ποταμός και τού μελιού τό ρεΐμα τόσοσ’ δέν θα ευχαριστούν τού σκαλβόν σου τό πνεΐμα,

όσοσ’ τό ρούγι σου, κουζούμ, και τό γλυκό φίλι σου, και όσόν τό ναζλίδικο και τρυφερό κορμί σου.

‘Αμάν κουζούμ ! άμάν γιαβρούμ ! κίμε χανοΐμ ινσάφι

μηνδ’ καλέμ’ οϋλεμ’ά τ’ ντέρι μου δέν γράφει για σένα έμπαΐλτσια εις τόν ντουιά επάνω,

κι’ άν εγεννήθην σεβδαλής, άοικης θ’ άποθάνω.

Αυτά της λέγει ό νεοεπιλήθ, και πιν άκόμα φύγη, σάν τού Τσεγνέμ τό βράσθρον τό στόμα του άνοιγει,

κ’ έλιζών ήλαρότερος ό πόνος του να γίνη, βόλων δραμιών είκοσι άφώνι καταπίνει.

† Θεόδωρος ‘Ορφανίδης

ΙΣΤΟΡΙΪΤΣΕΣ

Ο ΓΟΝΔΙΝΕ ΚΑΙ Ο ΘΥΡΩΡΟΣ ΤΟΥ

‘Ο Γάλλος συγγραφέυς Γονδίνε ήταν μαλακός στους τρότους, έφέρετο δέ με μεγάλη καλοσύνη σ’ όλους τούς πρωτοπέρους έρ-γάτας της γραφίδος, που επήγαιναν να τού ζητήσουν τις συμβου-λές του. ‘Ενοσείται ότι ή άδιακρισία μερικών έξ αυτών υπερέβηνε τά όρια. Βασίζόμενοι στήν καλοσύνη του τόν πολιορκούσαν διαρ-κώς, δέν τόν άφηναν ήσυχο να έργασθή. Γι’ αυτό αναγκάζόταν να κλείνη την πόρτα του πολλές φορές σ’ όλους. Μιά μέρα έν τού-τους, μ’ όλες τις ρητές παραγγελίες πούδωσε στόν θυρωρό του, να μην άφήση κανένα ν’ άνέβη, τού έπιασε αυτός μέσα μία λογιάν κυ-ρία, πολύ-πολύ ένοχλητικήν. ‘Ο Γονδίνε έγινε έξω φρενών, έτρό-μαξε δέ να την ξεφορτωθή.

Τέλος άφού εγγύτωσε από δαύτη, έφώνησε τό θυρωρό του και τού ειπε θυμωμένος :

— Δέν σου είπα να μην άφήσης κανένα ν’ άνεβή ;

— Κύριε, ψιθύρισε ταραγμένος ό θυρωρός, δέν άφησα παρα μόνον την κυρία...

— ‘Ισα-ΐσα γιά την κυρία αυτή σοΐ μιλω ! Και γιατί αυτή ή εξαίρεσις, πα-ρακαλώ ;

— Μά βλέπετε, αυτή δέν είναι όπωσ οι άλλοι. Μου δίνει όποτε έρχεται εί-κοσι φράγκα γιά να την άφήνω να μπειν ! Είμαι δέ οικογενειαρχής, ό-πως ξερετε, κι’ έχω άνάγκες...

— Τότε άλλάξει, άποκρίθηκε ό Γον-δινέ, βαθύτατα συγκληνθείς, άφηνέ την ν’ άνεβαίνη όποτε έρχεται δέν θέλω να σε ζημιώσω !...

